

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 30S/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200039
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5020200039.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Jany Vargovej a JUDr. Zuzany Jančárovej, v právnej veci žalobcu: METALCOM Čadca, s.r.o., so sídlom Svrčinovec č. 1133, IČO: 31 730 159, právne zastúpený JUDr. Annou Mozolíkovou, advokátkou, so sídlom S. č. XXXX, U., proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 466489/2019 zo dňa 14.11.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Žiline žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi a žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Colný úrad Žilina, oddelenie colných kontrol po prepustení, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 350153/2019 zo dňa 18.06.2019 podľa čl. 29 Nariadenia EP a Rady č. 952/2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie v spojení s § 85 zákona č. 199/2004 Z.z. Colný zákon v znení neskorších predpisov, § 84 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov rozhodol tak, že po zápise do účtovnej evidencie dňa 18.06.2019 pod evidenčným číslom 0600030900106 podľa čl. 104 ods. 1 v spojení s čl. 105 ods. 3 a ods. 4 Nariadenia č. 952/2013 oznamuje v zmysle čl. 102 ods. 1 a ods. 3 citovaného nariadenia v spojení s § 53 colného zákona a § 12 zákona o DPH povinnému dlžníkovi, určenému podľa čl. 201 ods. 3 Nariadenia č. 2913/92 (ďalej „Colný kódex spoločenstva“) a podľa § 69 ods. 8 zákona o DPH, právnickej osobe METALCOM Čadca, s.r.o. sumu dovozného cla a daň z pridanej hodnoty 161 273,86 €. METALCOM Čadca, s.r.o. doviezla tovar, ktorý bol prepustený do navrhovaného režimu rozhodnutiami zo dňa 03.02.2012, 08.03.2012, 13.04.2012, 11.01.2012, 12.01.2012, 20.01.2012 a 08.02.2012 uvedenými vo výroku rozhodnutia, pričom zahraničným odosielateľom tovaru bola spoločnosť ABSOLITE INTERNATIONAL COMPANY LIMITED, THAILAND. Európsky úrad boja proti podvodom vykonal vyšetrenie, ktorého výsledky sú spísané v záverečnej správe THOR FINAL REPORT No. 15408 zo dňa 05. júna 2014. Colný úrad na základe nových skutočností mení kód krajiny pôvodu v odseku 34 predmetných rozhodnutí na kód Čína a dovymeriava antidumpingové clo v zmysle colných predpisov. Výpočet sumy colného dlhu je konkretizovaný v prílohe, ktorá tvorí súčasť tohto rozhodnutia. Tým, že deklarant spôsobil, že do účtovnej evidencie bola zapísaná nižšia ako dlžná suma dovoznej platby, vznikol colný dlh podľa čl. 201 ods. 1 písm. a) Colného kódexu spoločenstva č. 2913/92 a čl. 201 ods. 2 Colného kódexu spoločenstva. Deň, kedy boli na PCÚ Žilina NS, PCÚ Bratislava Kopčianska a PCÚ Bratislava Prístav prijaté jednotlivé písomné colné vyhlásenia, na podklade ktorých bol dovezený tovar prepustený do režimu voľný obeh, je určený colným orgánom ako okamih, kedy a kde colný dlh vznikol. Konečné antidumpingové clo na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike

bolo vymerané v zmysle Nariadenia Rady č. 91/2009, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele s pôvodom v ČĽR. Daňová povinnosť pri dovoze tovaru vznikla podľa § 12 a § 21 ods. 1 zákona o DPH, a to dňom prijatia jednotlivých colných vyhlásení na prepustenie tovaru do colného režimu voľný obeh. Dovozné clo a daň z pridanej hodnoty v stanovenej výške je dlžník povinný zaplatiť do 10 dní odo dňa oznámenia colného dlhu dlžníkovi.

V odôvodnení uviedol, že colný úrad vychádzal zo zistení kontroly vykonanej podľa čl. 48 v spojení s čl. 46 Colného kódexu Únie, z údajov uvedených v colných hláseniach a rozhodnutiach v colnom konaní, z výsledkov vyšetrovania Európskeho úradu boja proti podvodom - OLAF, ktorého výsledky sú sumarizované v záverečnej správe zo dňa 05.06.2014 a z právneho názoru uvedeného v rozsudku KS v Žiline sp. zn. 20S/128/2015-38 zo dňa 14.06.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom NS SR 8Sžf/68/2016 zo dňa 28.11.2018. Spoločnosť METALCOM Čadca, s.r.o. predložila pri colných vyhláseniach - rozhodnutiach v colnom konaní osvedčenia o pôvode na tlačive A, v odseku Kód krajiny pôvodu bol deklarovaný kód TH a v odseku 36 Preferencie deklarovaný kód 200, pričom tovaru bolo priznané preferenčné zaobchádzanie. Colný úrad Žilina začal dňa 25.02.2014 v tejto spoločnosti následnú kontrolu podľa § 12 colného zákona a čl. 78 Colného kódexu spoločenstva. Na základe nej došlo k zmene kódu preferencie na kód 100 (colné sadzby uplatňované voči tretím krajinám) a dovymeral zmluvné clo. Európsky úrad boja proti podvodom vykonal vyšetrovanie, ktorého výsledky sú spísané v Záverečnej správe. Predmetom vyšetrovania bolo obchádzanie zmluvných ciel a antidumpingových ciel pri dovoze spojovacích materiálov do EÚ, ktoré boli na colné účely nesprávne deklarované ako výrobky s pôvodom v Thajsku. Záverečná správa bola vypracovaná v zmysle Nariadenia č. 883/2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF). Na základe tohto vyšetrovania vykonávaného spoločne so zástupcami odboru zahraničného obchodu Thajského ministerstva obchodu a colnej správy Thajského kráľovstva sa zistilo, že spojovacie materiály dovezené do EÚ rôznymi spoločnosťami, medzi ktorými bola aj spoločnosť ABSOLITE INTERNATIONAL COMPANY LIMITED, boli predtým dovezené do Thajska z Čínskej ľudovej republiky a následne spätne vyvezené do EÚ bez akéhokoľvek spracovania. Železné alebo ocelové spojovacie materiály okrem spojovacích materiálov z nehrdzavejúcej ocele s pôvodom v ČĽR podliehajú antidumpingovým clám so sadzbou od 26,5 do 85 %, v prípade, že majú pôvod v ČĽR. Pôvod tovaru zostáva čínsky, takže spojovacie materiály podliehajú antidumpingovým clám. Vo väčšine prípadov dovozca v EÚ predložil pri dovoze tlačivo A osvedčenia o preferenčnom pôvode. Tieto osvedčenia sú buď falošné alebo nesprávne vystavené na základe nepravdivých informácií poskytnutých vývozcom. V takýchto prípadoch sú splatné aj zmluvné clá. Tieto zmluvné clá už boli vymerané rozhodnutím po následnej kontrole. Čínske spojovacie materiály sa len prekladali cez sklady v prístave Laem Chabang a cez sklad Best Bonded Warehouse v Chonburi. V prílohe č. 11 Záverečnej správy sú uvedené výpočtové tabuľky za jednotlivé členské štáty a konkrétne colné vyhlásenia, pri ktorých je potrebné dovymerať zmluvné a antidumpingové clo. V tejto tabuľke sú uvedené okrem iných aj rozhodnutia v colnom konaní u zahraničného odosielateľa tovaru spoločnosti ABSOLITE INTERNATIONAL COMPANY LIMITED, THAILAND. Správny orgán poukázal na rozhodnutie ESD č. C - 438/11, podľa ktorého ak následné preverenie nepotvrdí pôvod tovaru, musí sa to uzavrieť tak, že takýto tovar je neznámeho pôvodu a že preferenčná tarifa bola poskytnutá nesprávne. Je možné vykonať následné preverenia vrátane vyslania misie Spoločenstva pre dopyty, aby sa skontrolovalo, či pôvod uvedený v certifikátoch je správny. Tam, kde následné preverenie nepotvrdí pôvod tovaru, preverenie musí byť uzavreté tak, že tovar má neznámy pôvod a colné úrady dovozného členského štátu musia vymáhať clo po colnom odbavení. Existencia certifikátu o pôvode nespôsobí legitímne očakávanie, čo sa týka podliehania antidumpingovému clu. Tam, kde OLAF získa dôkaz, podľa ktorého tovar podlieha antidumpingovému clu z dôvodu skutočného pôvodu, formulár A nebráni vymáhaniu antidumpingového cla. Potvrdil to ESD v prípade v prípade T-191/09. Na základe toho vznikol colný dlh podľa čl. 201 ods. 1 písm. a) Colného kódexu spoločenstva, a to v zmysle čl. 201 ods. 2 tohto kódexu prijatím colného vyhlásenia. Vec bola pôvodne rozhodnutá prvostupňovým správnym orgánom už v roku 2014, ktoré rozhodnutie potvrdil žalovaný v roku 2015. Na základe správnej žaloby rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20S/128/2015 zo dňa 16.04.2016 došlo k zrušeniu druhostupňového rozhodnutia pre procesnú vadu, a to že účastník nebol oboznámený so Záverečnou správou OLAF, resp. tými jej časťami, ktoré sa ho týkajú. V novom prejednaní Colný úrad Žilina listom zo dňa 29.04.2019 oznámil ďalšie konanie vo veci dodatočného vymerania colného dlhu a dovyrubenia rozdielu dane a zároveň doručil účastníkovi Záverečnú správu OLAF v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline. Súčasťou správy bol aj FINAL REPORT - ANNEX 11 Tabuľky, kde sú uvedené aj rozhodnutia v colnom konaní, pri ktorých bola dovozcom spoločnosť METALCOM Čadca, s.r.o. a zahraničným odosielateľom tovaru bola spoločnosť ABSOLITE INTERNATIONAL COMPANY LIMITED, THAILAND. Z uvedeného vyplýva, že OLAF posudzoval dovozy tovarov, ktoré sú predmetom dovymerania colného dlhu a pri

predmetnom tovare zistil pôvod v Číne. Keďže zo Záverečnej správy OLAF-u vyplývajú podobrenia na možné trestné činy z krátenia dane a krátenia cla, Colný úrad Žilina podal dňa 21.10.2014 trestné oznámenie. Príslušný orgán činný v trestnom konaní vyšetrovateľ finančnej správy začal 26.11.2014 trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej správny orgán poukázal na judikatúru Súdneho dvora vo veciach C-75/09, C-124/08 a C-125/08 týkajúce sa aplikácie čl. 221 Colného kódexu Spoločenstva, konkrétne prekluzívnej lehoty pre vymieranie cla. Článok 103 ods. 2 Colného kódexu Únie od 01.05.2016 nahradil čl. 221 ods. 4 Colného kódexu Spoločenstva a vo svojom význame ustanovuje colnému orgánu rovnaké možnosti oznámenia colného dlhu dlžníkovi po trojročnej lehote. Tento článok spolu s § 53 ods. 4 colného zákona stanovil výnimku zo všeobecnej trojročnej prekluzívnej lehoty, a to špeciálnu päťročnú prekluzívnu lehotu pre vymieranie colného dlhu v prípadoch, ktoré stanovila hypotéza v čl. 221 ods. 4 Colného kódexu Spoločenstva. Prílohou prvostupňového rozhodnutia bol výpočet colných dlhov deklaranta za jednotlivé JCD - zahraničný dodávateľ ABSOLITE INTERNATIONAL COMPANY LIMITED, THAILAND podľa jednotlivých evidenčných čísel JCD a dátumov prijatia colných vyhlásení.

2. Na základe odvolania účastníka rozhodoval žalovaný, ktorý rozhodnutím č. 466489/2019 zo dňa 14.11.2019 odvolanie účastníka zamietol a napadnuté rozhodnutie Colného úradu Žilina potvrdil. V odôvodnení uviedol, že súdom vytýkané nedostatky spočívajúce v nedostatočnom rozsahu sprístupnenia Záverečnej správy OLAF boli colným úradom pred vydaním napadnutého rozhodnutia odstránené a žiadne iné vznesené námietky, ktoré sa prekrývajú s námietkami vznesenými už skôr v predchádzajúcom správnom alebo súdnom konaní, neboli súdom uznané za dôvod na konštatovanie nezákonnosti postupu alebo rozhodnutia prvostupňového alebo druhostupňového správneho orgánu. Účastník ani po predložení správy OLAF v rozsahu a forme určenej rozhodnutiami príslušných súdov nepredložil colnému úradu pred vydaním prvostupňového rozhodnutia žiadne konkrétne dôkazy alebo argumenty, ktorými by spochybnil zistenia OLAF alebo skutkový stav uvádzaný colným úradom. Žalovaný nepovažoval za dôvodné ani námietky týkajúce sa existencie dôvodov pre začatie trestného stíhania a uplatňovanie hmotnoprávných a procesných noriem trestného práva. Námietky spochybňujúce oprávnenia príslušného orgánu činného v trestnom konaní na vedenie trestného stíhania je potrebné adresovať týmto príslušníkom, a nie odvolaciemu orgánu preskúmavajúcemu rozhodnutie colného úradu o dodatočnom vymieraní colného dlhu a dovyrubení dane. Účastníkom namietaná prekluzívna lehota na oznámenie colného dlhu uvedená v čl. 103 ods. 2 Colného kódexu Únie ešte neuplynula. Poukázal na prerušenie plynutia prekluzívnej lehoty v zmysle čl. 44 ods. 2 písm. a) Colného kódexu Únie v čase odvolacieho konania pred Finančným riaditeľstvom SR a podľa čl. 44 ods. 2 písm. b) Colného kódexu Únie aj pred súdnym orgánom, čo znamená krajským súdom a Najvyšším súdom SR. Pri spočítaní všetkých prerušení plynutia lehoty na oznámenie colného dlhu, ktorý vznikol prepustením tovaru uvedeného na rozhodnutiach v colnom konaní zo dňa 03.02.2012, 08.03.2012, 13.04.2012, 11.01.2012, 12.01.2012, 20.01.2012 a 08.02.2012 do colného režimu voľný obeh je zrejmé, že päťročná prekluzívna lehota ešte neuplynula, ale uplynulo len menej ako tri roky a šesť mesiacov. Dôvodom pre vydanie nového prvostupňového rozhodnutia bola skutočnosť, že pôvodné prvostupňové rozhodnutie colného úradu zo dňa 01.12.2014 bolo na základe rozsudku príslušného súdu zrušené rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR zo dňa 04.04.2019. Konkrétny dôvod zrušenia pôvodného prvostupňového rozhodnutia je v rozsudku a v ňom nadväzujúcom rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR presne uvedený. Nedostatok, ktorý bol dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdom a na vrátenie veci na ďalšie konanie, bol pred vydaním nového rozhodnutia vo veci odstránený. Pretože išlo o vydanie nového rozhodnutia po tom, čo bolo pôvodné rozhodnutie v súlade s výsledkom súdneho konania a v súlade s právnym názorom súdu zrušené a vec sa tak opätovne dostala do štádia prvostupňového konania, o ktorom bolo v súlade so zákonom a právnym názorom súdu nutné rozhodnúť, nejedná sa o prekážku rozhodnutej veci.

3. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote podal správnu žalobu žalobca. Ako žalobné body uviedol: V právnom štáte je neprijateľné, aby sám colný úrad mohol posúdiť trestnosť skutku, čo vyplýva z oznámenia o ďalšom konaní a z prvostupňového rozhodnutia. V prvom zrušenom rozhodnutí o oznámení colného dlhu colný úrad rešpektoval a uznal trojročnú prekluzívnu lehotu na oznámenie colného dlhu a nepoužil predĺženú lehotu, ani netvrdil žiaden dôvod na použitie predĺženej lehoty na oznámenie colného dlhu a po právoplatnom zrušení skorších rozhodnutí správnym súdom oba správne orgány prekvapivo aplikujú predĺženú lehotu na oznámenie colného dlhu bez zmeny skutkového a právneho stavu. Prvostupňový orgán oznámením o ďalšom konaní uvádza, že suma colného dlhu bude určená na základe nových informácií získaných zo Záverečnej správy OLAF, ktorú má colný úrad k

dispozícii, ale žiadne nové informácie neexistujú, pretože sa jedná o správu OLAF, ktorú má colný úrad od roku 2014. Ide o umelé vytváranie fiktívneho podkladu pre nové rozhodnutie. Prvostupňový orgán ani žalovaný nezohľadnili jeho námietky uvedené vo vyjadrení k oznámeniu o ďalšom konaní, v ktorých namietal, že neexistuje žiaden predpoklad pre uplatnenie čl. 103 ods. 2 Colného kódexu Únie, pretože neexistujú žiadne skutočnosti oprávňujúce považovať konanie za trestný čin. Ďalej spochybnil správu OLAF oproti stojacim rovnocenným dôkazom, ktoré majú rovnakú zákonnú silu. Na vyjadrenie k oznámeniu o ďalšom konaní prvostupňový orgán nereagoval a vydal prvostupňové rozhodnutie. Suma dovozného cla, ktorá sa má zaplatiť, nebola zapísaná colným orgánom do účtovnej evidencie do 14 dní odo dňa, keď mohol colný úrad určiť sumu daného dovozného alebo vývozného cla a vydať rozhodnutie podľa čl. 105 ods. 3 Colného kódexu Únie, ale bola zapísaná 18.06.2019 až po piatich rokoch odo dňa, keď mohol colný úrad určiť sumu daného dovozného alebo vývozného cla a vydať rozhodnutie. Naďalej trval na tom, že nebolo preukázané, že pôvod spojovacieho materiálu je v Čínskej ľudovej republike. Z tohto dôvodu nie je možné svojvoľne meniť kód preferencie bez podkladov, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností skutočne odôvodňovali a preukazovali záver, že tovar skutočne pochádza z ČLR. Ďalej trvá aj na skutočnosti, že šetrenie, ktoré vykonal OLAF, prebehlo bez aktívnej účasti dotknutých osôb. Záverečnú správu OLAF teda nemožno považovať za relevantný, preukazný a zákonný predpoklad pre oznámenie colného dlhu. Žalovaný správu OLAF namietal z dôvodu nesprávnosti, nepreukázateľnosti a nepreskúmateľnosti. Nevyplýva z nej, že by boli zabezpečené také nepochybné dôkazy, ktoré by vylučovali spracovanie tovaru. Bolo porušené právo žalobcu pri šetrení OLAF, lebo žalobcovi nebolo umožnené zúčastniť sa vyšetrovania. Správnosť jej záverov je vo vzťahu k ostatným dôkazom spochybnená, nakoľko žalobca predložil listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú spracovanie dovezeného tovaru spôsobom, ktorý nemá vplyv na jeho hmotnosť. Tieto dôkazy boli prílohou odvolania zo dňa 14.12.2014 a ide o certifikát ABSOLITE INTERNATIONAL CO. LIMITED - 2x a Certifikát EASY PRODUCTS IMPORT & EXPORT CO., LTD. Záverečná správa OLAF má vo všeobecnosti len odporúčací, najmä predbežný charakter. Nakoľko sa OLAF tým, že k úprave spojovacieho môže dôjsť a aj došlo spôsobom, ktorý nemá vplyv na hmotnosť, nezaoberal, nie sú jeho kontrolné zistenia preukazné voči žalobcovi. Rozhodnutím orgánov EÚ bolo antidumpingové clo voči Číne zrušené nariadením komisie 2016/278 z 26.02.2016, preto nemal byť colný dlh oznámený. Aj z toho, že pôvodne bolo správne konanie začaté vo väčšej výške, než je uvedené v oznámení o ďalšom konaní, je nepochybné, že Colný úrad Žilina nevymáhal dlh v časti z dôvodu preklúzie. Aj preto je nesporné, že na tento prípad sa vzťahuje trojročná lehota. Ďalej poukazoval na rozhodnutie JCD ev.č. 0606910109579 z 30.11.2011, v dôsledku ktorého nebol vyrubený žiaden colný dlh z dôvodu akceptovania preklúzie oznámenia colného dlhu v predchádzajúcom konaní. V ďalšom aktuálnom konaní ide o colný dlh vo výške 161 273,86 €, a teda správne orgány aj v tomto konaní rešpektovali trojročnú prekluzívnu lehotu na oznámenie tohto colného dlhu. Nie je možné, aby jedno JCD bolo uznané ako prekludované na základe trojročnej lehoty a zvyšné JCD dovozy boli zaťažené dovyrubením AD cla a dane po uplynutí trojročnej lehoty v predĺženej päťročnej lehote. Ďalej námietky smerovali k aplikácii päťročnej prekluzívnej lehoty na oznámenie colného dlhu. Je zrejme, že porušenie colných predpisov by muselo byť trestným činom úmyselným, aby založilo prelomenie základnej trojročnej lehoty na oznámenie colného dlhu. Splnenie podmienok podľa § 103 ods. 2 Colného kódexu Únie nie je podložené, a preto konanie treba zastaviť. Nie každý colný dlh (porušenie colných predpisov) je automaticky trestným činom. Na to, aby mohli colné orgány uplatniť použitie Článok 103 ods. 2 Colného kódexu Únie, musia existovať konkrétne skutočnosti oprávňujúce považovať skutok za trestný čin. V tomto prípade nie je daný ani skutok ani nie sú založené znaky trestného činu. Najmä, že šlo o úmyselné konanie určitej, aj keď neznámej osoby. Čiže aj úmysel musí byť preukázaný. Začatie konania vo veci neznamena, že bol spáchaný trestný čin, resp. že konanie má znaky trestného činu. Žiadal, aby správny súd oznámil žalobcovi, čo viac mohlo byť od neho spravodlivo požadované, aby urobil v rámci svojich reálnych možností, aby tovar správne deklaroval. Požadoval zastaviť trestné konanie, ktoré bude tak či onak zastavené po skončení colných konaní a slúži len na použitie rozšírenej päťročnej lehoty na oznámenie colného dlhu. V tomto ďalšom konaní colný úrad tvrdí, že on ako prvostupňový správny orgán je oprávnený posudzovať, či bol spáchaný trestný čin/trestne stíhateľný skutok. Tým, že správny orgán si podľa vlastného uváženia môže určiť, že konanie, z ktorého vznikol colný dlh, by mohlo byť trestným činom, v podstate znehoval inštitút preklúzie podľa čl. 103 Colného kódexu Únie. Tento výklad je neakceptovateľne extenzívny, keď umožňuje správnomu orgánu bez akýchkoľvek pravidiel a limitov vždy konštatovať, že dané konanie by mohlo byť trestným činom a použiť päťročnú predĺženú lehotu. Poukázal na rozsudok NS ČR 5Afs 99/2007-73 zo dňa 29.08.2008, z ktorého vyplýva, že aplikácia ustanovení o prelomení prekluzívnej lehoty je viazaná na skutočnosť, o ktorej ako o predbežnej otázke môže rozhodnúť len príslušný všeobecný súd, a nie správny orgán.

Pokiaľ colný orgán aplikoval vyššie uvedený článok Colného kódexu spoločenstva (článok 221 ods. 3 a 4) z dôvodu začatia trestného stíhania, pričom nepočkal do právoplatného rozhodnutia, zaťažil svoje konanie vadou, pre ktoré je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, s čím sa najvyšší správny súd plne stotožnil. K preklúzii práva žalobca dodal, že nie on ako účastník konania v správnom konaní preukazuje svoju nevinu, ale správny orgán, ktorý ukladá nejakú povinnosť, je povinný preukázať účastníkovi konania splnenie podmienok pre uloženie povinnosti, keďže pre správne konanie platia základné zásady trestného procesu. Prvostupňový správny orgán nezabezpečil všetky podklady odvolaciemu orgánu a správne mu súdu na preskúmanie reálnosti splnenia podmienok na použitie predĺženej päťročnej lehoty. Článok 103 ods. 2 Colného kódexu Únie je nejasnou právnou formou. Nakoniec namietal uplynutie aj päťročnej prekluzívnej lehoty v zmysle Článok 103 ods. 2 Colného kódexu Únie. Do lehoty sa nezapočítava uplatnenie práva na odvolanie v dvoch úrovniach, a to v správnom konaní pred odvolacím orgánom a v konaní pred príslušným správnym súdom. V týchto dvoch uvedených prípadoch prekluzívna lehota neplynula. Podľa názoru žalobcu počas konania pred Najvyšším súdom SR prekluzívna lehota plynula. Žiadal napadnuté aj prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť správne mu orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 17.08.2020. K námietke, že suma dovozného cla, ktorá sa má zaplatiť, nebola zapísaná colným orgánom do účtovnej evidencie do 14 dní odo dňa, keď mohol colný úrad určiť sumu dovozného cla alebo vývozného cla a vydať rozhodnutie, uviedol, že predmetný dlh bol do účtovnej evidencie zapísaný 26.11.2014. Okrem toho táto lehota je poriadkovou lehotou určujúcou procesný rámec pre postup colných orgánov pri účtovnej evidencii dovozných platieb a nemá hmotno-právne následky vo vzťahu k právu colných orgánov oznámiť a vymerať sumu colného dlhu dlžníkov. Inak zotrval na vyhodnotení všetkých žalobných námietok, ktoré boli v podstate totožné s odvolacími námietkami, ako nedôvodných. Žiadal žalobu zamietnuť.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril v replike zo dňa 14.09.2020. Opätovne poukázal na to, že oznámenie o začatí konania obsahovalo osem rozhodnutí o colnom konaní (JCD), avšak rozhodnutie zo dňa 01.12.2014 už obsahovalo len sedem JCD, ktoré sa týkalo len JCD z roku 2012. Z dôvodu uznanej trojročnej prekluzívnej lehoty sám prvostupňový orgán uznal preklúziu a vypustil jedno JCD. Inak zotrval na žalobných bodoch, najmä s poukazom na neopodstatnené trestné konania v rovine začatia vo veci. Okrem toho poukázal na rozdielny účelový prístup, keď v inej obdobnej veci sa začalo trestné stíhanie, avšak vyšetrovateľ následne postúpil vec Colnému úradu Žilina, nakoľko by mohlo ísť o správny delikt, a nie trestný čin. Nakoniec namietal, že sa nemohol oboznámiť s listom colného úradu zo dňa 17.07.2020, na ktorý vo vyjadrení k žalobe v určitých častiach poukazuje žalovaný. Preto bolo porušené jeho právo brániť sa tvrdeniam v ňom uvedeným, tvoriacim podklad pre rozhodnutie, a teda právo na spravodlivý proces.

6. K replike žalobcu podal žalovaný vyjadrenie dňa 29.09.2020. Uviedol v ňom, že list colného úradu zo dňa 17.07.2020 bol sprievodným listom, s ktorým colný úrad postúpil po podaní žaloby spisový materiál na Finančné riaditeľstvo SR. Nejedná sa o podklad pre vydané rozhodnutie. Je súčasťou administratívneho spisu a nebol súčasťou vyjadrenia žalovaného k žalobe.

7. Krajský súd v Žiline ako správny súd preskúmal vec v zmysle § 177 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej SSP) v zmysle žalobných bodov (§ 134 ods. 1, § 183 SSP), pričom zistil, že žalobným bodom nie je možné priznať úspech, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol z nasledovných dôvodov:

8. Z administratívneho spisu bolo zistené, že prvostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím oznámil žalobcovi colný dlh pozostávajúci z antidumpingového cla a dane z pridanej hodnoty na tom skutkovom základe, že pri dovoze tovaru deklarovaného rozhodnutiami v colnom konaní (JCD) zo dňa 03.02.2012, 08.03.2012, 13.04.2012, 11.01.2012, 12.01.2012, 20.01.2012 a 08.02.2012 do colného režimu voľný obeh, bol deklarovaný thajský pôvod dovážaného tovaru, avšak vyšetrovaním Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) v spolupráci s príslušnými orgánmi Thajského kráľovstva bolo zistené, že predmetný tovar (spojovacie materiály zo železa alebo ocele) bol vyvezený z Čínskej ľudovej republiky do Thajska a následne bez akéhokoľvek spracovania bol tento tovar vyvezený do Európskej únie, následkom čoho predmetný tovar nezískal thajský pôvod, ale pôvod tohto tovaru zostal čínsky. Dovážanému tovaru tak nemohlo byť priznané preferenčné zaobchádzanie. Na žalobcom dovážaný tovar od spoločnosti ABSOLITE INTERANTIONAL CO LIMITED, ktorý bol predtým dovezený do Thajska

z Čínskej ľudovej republiky a následne vyvezený do Európskej únie, bolo Nariadením Rady ES č. 9/2009 zavedené konečné antidumpingové clo, ktorého dovymernenie bolo predmetom administratívneho konania. V poradí prvým rozhodnutím v tejto veci prvostupňový správny orgán rozhodol dňa 01.12.2014, ktoré rozhodnutie bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR zo dňa 13.04.2015, ktoré rozhodnutie bolo na základe žaloby žalobcu zrušené rozsudkom KS v Žiline sp. zn. 20S/128/2015-38 zo dňa 14.06.2016 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Rozsudok Krajského súdu v Žiline bol potvrdený rozsudkom NS SR sp. zn. 8Sžf/68/2016 zo dňa 22.11.2018. Predmetná vec sa tak dostala opäť do štádia odvolacieho konania, v ktorom žalovaný viazaný právnym názorom Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu SR rozhodnutím zo dňa 04.04.2019 rozhodnutie zo dňa 01.12.2014 zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

V novom prejednaní veci prvostupňový orgán listom zo dňa 29.04.2019 oznámil žalobcovi pokračovanie v predmetnej veci a zároveň mu bola doručená záverečná správa OLAF, ktorej súčasťou je aj FINAL REPORT - ANNEX 11 Tabuľky, kde sú uvedené jednotlivé rozhodnutia v colnom konaní (JCD), tak ako sú špecifikované vyššie, pri ktorých bola dovozcom spoločnosť METALCOM Čadca, s.r.o. a zahraničným odosielateľom tovaru bola spoločnosť ABSOLITE INTERANTIONAL COMPANY LIMITED THAILAND. Následne dňa 18.06.2019 bolo vydané prvostupňové napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo potvrdené napadnutým rozhodnutím žalovaného zo dňa 14.11.2019.

9. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 53 ods. 4 zákona č. 199/2004 Z.z. Colný zákon v znení účinnom ku dňu 15.11.2019 (právoplatnosť napadnutého rozhodnutia), ak colný dlh vznikol v súvislosti s konaním, ktoré v čase jeho uskutočnenia malo znaky trestného činu, colný úrad môže oznámiť dlžníkovi sumu colného dlhu najneskôr v lehote piatich rokov odo dňa jeho vzniku.

Podľa § 12 zákona o DPH v znení účinnom do 15.11.2019 dovozom tovaru je vstup tovaru z územia tretích štátov na územie Európskej únie. Pri dovoze tovaru do tuzemska sa na daň vzťahujú ustanovenia colných predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 69 ods. 8 citovaného zákona pri dovoze tovaru je povinná platiť daň osoba, ktorá je dlžníkom podľa colných predpisov, alebo príjemca tovaru, ak pri dovoze tovaru je dlžníkom podľa colných predpisov zahraničná osoba, ktorá je držiteľom jednotného povolenia podľa osobitného predpisu^{28a}) vydaného colným orgánom iného členského štátu, a tento dlžník nepoužije dovezený tovar na účely svojho podnikania

Podľa článku 44 ods. 2 písm. a), písm. b) Nariadenia EP a Rady č. 952/2013 (Colný kódex Únie) právo na odvolanie sa môže uplatniť najmenej na dvoch úrovniach:

- a) najprv pred colnými orgánmi, súdnym orgánom alebo iným orgánom určeným na tento účel členskými štátmi;
- b) následne pred vyšším nezávislým orgánom, ktorým môže byť v súlade s platnými právnymi predpismi členských štátov súdny orgán alebo rovnocenný špecializovaný orgán.

Podľa čl. 102 ods. 1, prvá veta Colného kódexu únie colný dlh sa oznamuje dlžníkovi spôsobom ustanoveným na mieste, na ktorom colný dlh vznikol, alebo na mieste, ktoré sa za takéto miesto považuje v súlade s článkom 87.

Podľa čl. 102 ods. 2 Colného kódexu ak sa suma dovozného alebo vývozného cla, ktorá sa má zaplatiť, rovná sume uvedenej v colnom vyhlásení, prepustenie tovaru colnými orgánmi je rovnocenné oznámeniu colného dlhu dlžníkovi.

Podľa čl. 102 ods. 3 Colného kódexu ak sa odsek 2 neuplatňuje, colné orgány oznámia dlžníkovi colný dlh, keď z ich strany bude možné určiť sumu dovozného alebo vývozného cla, ktorá sa má zaplatiť, a keď budú môcť vydať rozhodnutie.

Podľa Článku 103 ods. 1 Colného kódexu Únie colný dlh sa dlžníkovi nesmie oznámiť po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, keď vznikol.

Podľa Článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie, ak colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému súdному konaniu, trojročná lehota stanovená v odseku 1 sa v súlade s vnútroštátnym právom predlžuje na minimálne päť rokov a maximálne 10 rokov.

Podľa Článku 103 ods. 3 písm. a) Colného kódexu Únie plynutie lehôt stanovených v odsekoch 1 a 2 sa pozastaví, ak sa podalo odvolanie v súlade s článkom 44; takéto pozastavenie sa uplatňuje odo dňa podania tohto odvolania do skončenia odvolacieho konania.

Podľa Článku 221 ods. 3 Nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 Colný kódex Spoločenstva (posledný stav textu) oznámenie dlžníkovi sa neuskutočňuje po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, kedy vznikol colný dlh. Avšak tam, kde colné orgány nemohli určiť presnú sumu splatnú podľa zákona v dôsledku konania, ktoré by mohlo viesť k trestnému súdnému konaniu, sa môže takéto oznámenie, pokiaľ to povoľujú platné právne predpisy, urobiť po uplynutí takejto trojročnej lehoty.

Podľa Článku 10 ods. 1 Nariadenia EP a Rady č. 883/2013 zo dňa 11.09.2013 o vyšetрованиach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) informácie postúpené alebo získané v priebehu externých vyšetрованиí v akejkoľvek forme sú chránené príslušnými ustanoveniami.

Podľa Článku 10 ods. 2 citovaného nariadenia informácie postúpené alebo získané v priebehu interných vyšetрованиí v akejkoľvek forme sú predmetom služobného tajomstva a sú chránené predpismi platnými pre inštitúcie Únie.

Podľa Článku 10 ods. 3 citovaného nariadenia dotknuté inštitúcie, orgány, úrady alebo agentúry zabezpečia, aby sa dodržiavala dôvernosť vyšetрованиí vedených úradom, ako aj legitímne práva dotknutých osôb, a aby sa v prípade začatia súdneho konania dodržali všetky vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na takéto konania.

Podľa Článku 11 ods. 1 veta prvá citovaného nariadenia po uzavretí vyšetрованиa úrad pod dohľadom generálneho riaditeľa vypracuje správu.

Podľa Článku 11 ods. 2 citovaného nariadenia pri vypracúvaní takýchto správ a odporúčaní sa zohľadní vnútro- štátne právo dotknutého členského štátu. Správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi. Tieto správy podliehajú tým istým pravidlám hodnotenia, aké sa uplatňujú na administratívne správy, ktoré vypracovali vnútroštátni administratívni inšpektori, a majú rovnakú dôkaznú silu ako tieto administratívne správy.

10. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, viazaný žalobcom predloženými žalobnými námietkami (§ 134 ods. 1, § 183 SSP). Po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím, s prvostupňovým rozhodnutím a administratívnym spisom vyhodnotil všetky žalobné námietky ako nedôvodné. Konkrétne správny súd uvádza:

11. Čo sa týka námietky, že z oznámenia o ďalšom konaní ako i rozhodnutia prvostupňového orgánu vyplýva, že sám colný úrad mohol posúdiť trestnosť skutku, takéto konštatovanie prvostupňového orgánu z týchto listín nevyplýva. Naopak, z listiny s názvom Konanie vo veci dodatočného vymierania colného dlhu a dorubenia rozdielu dane z 29.04.2019 vyplýva, že Colný úrad Žilina podal dňa 21.10.2014 trestné oznámenie na základe oboznámenia sa s výsledkami vyšetрованиa vykonaného OLAF-om, ktoré boli uvedené v jeho záverečnej správe z vyšetрованиa a ktoré sa týkali aj dovozu žalobcu (jednotlivé JCD žalobcu boli uvedené v prílohe č. 11 k záverečnej správe). Príslušný orgán činný v trestnom konaní (vyšetrovateľ finančnej správy) začal dňa 26.11.2014 trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový správny orgán si neosoboval rozhodovať o trestnosti tohto skutku sám, ale práve naopak, urobil konkrétny procesný úkon - podal trestné oznámenie príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní, v danom prípade Kriminálnemu úradu Finančnej správy Bratislava.

12. Ďalej žalobca namietal, že v skoršom zrušenom rozhodnutí zo dňa 01.12.2014 colný úrad rešpektoval a uznal trojročnú prekluzívnu lehotu, keď ponížil sumu colného dlhu o 15.930,71 €, ktorá

sa týkala JCD zo dňa 30.11.2011. K tomu súd uvádza, že colný úrad vzhľadom na to, že vydal toto rozhodnutie dňa 01.12.2014, nemal dôvod aplikovať predĺženú lehotu na oznámenie colného dlhu týkajúcich sa JCD z roku 2012, ale aplikoval základnú trojročnú lehotu, vzhľadom na JCD, ktoré pojal do tohto rozhodnutia (jednalo a o JCD zo dňa 03.02.2012, 08.03.2012, 13.04.2012, 11.01.2012, 12.01.2012, 20.01.2012 a 08.02.2012). Práve z dôvodu, že pri JCD zo dňa 30.11.2011 už uplynula základná trojročná lehotu na oznámenie colného dlhu, colný úrad vynechal toto JCD s tým, že v rámci správneho konania sa kontrolná skupina vysporiada s otázkou ako predbežnou, či boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu a či je možné oznámiť dlh. Uvedené vyplýva z úradného záznamu zo dňa 01.12.2014. Pri ostatných JCD teda nebol dôvod na aplikovanie rozšírenej lehoty na oznámenie colného dlhu. Je preto nepodložená požiadavka žalobcu, aby prvostupňový orgán už v tomto rozhodnutí operoval s päťročnou prekluzívnou lehotou, a to aj vo vzťahu k ostatným JCD z roku 2012.

13. Ďalej žalobca namietal, že colný úrad v oznámení o ďalšom konaní tvrdil, že suma colného dlhu bude určená na základe nových informácií, ktoré ale neexistujú, pretože správu OLAF má colný úrad už od roku 2014. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že colný úrad vychádzal len z výsledkov záverečnej správy OLAF-u, ktorá mu bola doručená v roku 2014 a jedná sa práve o tie informácie, ktoré boli žalobcovi v konaní po zrušení v poradí prvého prvostupňového rozhodnutia riadne doručené. Pre žalobcu obsah týchto informácií bol nový, pretože sa s nimi predtým, podľa jeho vlastného tvrdenia, nemal možnosť oboznámiť. Okrem toho tieto informácie ešte neboli použité ako podklad žiadneho rozhodnutia, ktoré by právne existovalo (skoršie rozhodnutia, ktoré z nej vychádzali, boli zrušené). Z tohto pohľadu sa teda jednálo o nové informácie ako podklad pre vydanie správneho rozhodnutia. Bol zákonný a legitímny postup správneho orgánu prvého stupňa, že po zrušení v poradí prvého prvostupňového rozhodnutia vydal nové prvostupňové rozhodnutie, pričom ako podklad použil práve správu OLAF z roku 2014, ktorú predtým doručil na oboznámenie sa žalobcovi.

14. Žalobca ďalej namietal, že vo vyjadrení k oznámeniu o ďalšom konaní namietal, že neexistuje žiaden predpoklad pre uplatnenie článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie a uviedol aj vecné námietky proti dodatočne vymeranému colnému dlhu a DPH tým, že spochybnil správu OLAF oproti stojacim rovnocenným dôkazom. K tejto námietke súd uvádza, že táto námietka je ďalej rozvedená v ďalších žalobných námietkach, ktoré sa týkajú vyhodnotenia správy OLAF a predkladania iných dôkazov, ako aj aplikácie článku 103 ods. 2 Colného kódexu, preto sa k týmto námietkam správny súd vyjadri v rámci vyhodnotenia týchto konkrétnych námietok.

15. Procesné pochybenie podľa žalobcu tkvie aj v tom, že na jeho vyjadrenie k oznámeniu o ďalšom konaní colný úrad nereagoval. Táto námietka je plne nedôvodná, pretože zo žiadneho právneho predpisu vrátane Správneho poriadku nevyplýva povinnosť prvostupňového správneho orgánu písomne sa vyjadrovať k písomnému vyjadreniu žalobcu, ktoré podal v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Podľa tohto ustanovenia má účastník konania právo sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k podkladu rozhodnutia, avšak následnú výslovnú reakciu správneho orgánu zákon nestanovuje. Pokiaľ sa prvostupňový správny orgán vyjadri k vyjadreniu žalobcu až v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia, tento postup je zákonný.

16. Ďalšia námietka tkvela v tom, že suma dovozného cla, ktorá sa mala zaplatiť, nebola zapísaná colným orgánom do účtovnej evidencie do 14 dní odo dňa, keď mohol colný úrad určiť sumu dovozného alebo vývozného cla, čím bol porušený článok 105 ods. 3 Colného kódexu Únie. V prvom rade správny súd poukazuje na ust. § 135 ods. 1 SSP. Pre rozhodovanie správneho súdu je záväzný právny stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. V celom administratívnom konaní žalobca túto námietku neuplatnil a neuplatnil ju ani v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, hoci mu v tom nič nebránilo. Žalovaný tak nemal možnosť sa k tejto námietke vyjadriť. Až v rámci správnej žaloby žalobca túto námietku prvýkrát uplatnil. Pritom sa nejedná o takú situáciu, že by žalobca nemal možnosť túto námietku, ktorá je len čisto právneho charakteru v administratívnom konaní uplatniť, napríklad, že by sa jednálo o novo získaný dôkaz. Preto musí súd konštatovať, že na takúto námietku nie je možné prihliadnuť. Obiter dictum však uvádza, že lehota uvedená v článku 105 ods. 3 Colného kódexu Únie je procesnou lehotou určujúcou procesný rámec pre postup colných orgánov pri účtovnej evidencii dovozných platieb (jedná sa o lehotu, v ktorej sa suma dovozného cla zapíše do účtovnej evidencie) a nemá hmotno-právne následky vo vzťahu k právu colných orgánov oznámiť a vymerať sumu colného dlhu dlžníkovi. Teda aj prípadné nedodržanie tejto procesnej lehoty nemá vplyv na vznik či zánik hmotného práva, o ktorom bolo rozhodnuté v prvostupňovom správnom rozhodnutí.

17. V ďalšej námietke žalobca trval na tom, že nebolo preukázané, že pôvod spojovacieho materiálu je v Čínskej ľudovej republike. Táto námietka je plne irelevantná, pretože žalobca bez ďalšieho len tvrdí túto skutočnosť. Bolo jeho povinnosťou v administratívnom konaní predložiť k takto tvrdenej skutočnosti dôkazy, ktoré by preukázali, že pôvod spojovacieho materiálu bol v Thajskom kráľovstve a nie v Čínskej ľudovej republike, teda dôkazy, ktoré by hodnoverne spochybnili výsledky záverečnej správy OLAF.

18. Ďalej žalobca trval na skutočnosti, že šetrenie, ktoré vykonal OLAF, prebehlo bez aktívnej účasti dotknutých osôb, a preto záverečnú správu OLAF nemožno považovať za relevantný a zákonný predpoklad pre oznámenie colného dlhu. Tiež namietal, že zo záverečnej správy nevyplýva, že by boli zabezpečené také nepochybné dôkazy, ktoré by vylučovali spracovanie tovaru. Bolo tiež porušené jeho právo pri šetrení OLAF, pretože mu nebolo umožnené zúčastniť sa vyšetrovania. Ani s touto námietkou nie je možné sa stotožniť. Zistenia z vyšetrovania OLAF, ktoré boli podkladom pre vydanie žalobou napadnutého rozhodnutia, boli podrobne uvedené v odôvodnení prvostupňového a napadnutého rozhodnutia, pričom je zrejmé, že žalobca nepredložil v správnom ani súdnom konaní taký dôkaz, ktorý by zistenia OLAF týkajúce sa predmetnej veci nejakým spôsobom vyvrátil.

19. S ohľadom na existujúcu právnu úpravu, ktorá odráža postavenie SR ako členského štátu EÚ, boli právne predpisy EÚ upravujúce postavenie a činnosť OLAF záväzné pre slovenské i európske colné orgány ako aj pre účastníka konania. OLAF pri svojom vyšetrovaní a pri vypracovaní správ obsahujúcich skutočnosti, ktoré boli vyšetrovaním zistené, bol viazaný príslušnou legislatívou EÚ (rovnako rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžfk/ 48/2019 zo dňa 10. septembra 2020). Nie je preto dôvodná námietka žalobcu, že mu malo byť upreté jeho právo tým, že nebol prizvaný na vyšetrovanie OLAF. Takéto právo z predpisov EÚ upravujúcich postavenie a činnosť OLAF žalobcovi nevyplýva. Naopak, z obsahu administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že colný úrad so žalobcom komunikoval, umožnil mu vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie (list colného úradu zo dňa 29.04.2019) a boli mu tiež v písomnej forme doručené všetky relevantné podklady vrátane záverečnej správy OLAF v anglickom jazyku spolu s úradným prekladom, FINAL REPORT - ANNEX 1 spolu s prekladom, FINAL REPORT - ANNEX 2, 4, 5, 6, 9 spolu s prekladom, FINAL REPORT - ANNEX 3 spolu s prekladom, FINAL REPORT - ANNEX 7 spolu s prekladom, FINAL REPROT - ANNEX 8 spolu s prekladom, FINAL REPORT - ANNEX 10 spolu s prekladom, FINAL REPORT - ANNEX 11 tabuľky (55 strán) a FINAL REPORT - ANNEX 12 spolu s prekladom. Mal teda možnosť vyjadriť sa k správe OLAF v rozsahu týkajúcom sa jeho osoby. Pokiaľ tvrdil, že došlo k spracovaniu tovarov bez úbytku ich hmotnosti, mal dôkaznú povinnosť predložiť konkrétne dôkazy, návrhy či skutočnosti, ktoré by vyvracali správnosť a pravdivosť výsledkov vyšetrovania OLAF a z neho vyplývajúcich skutočností, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie o dodatočnom vymeraní colného dlhu a dane. Dôkazné bremeno nie je možné uniesť vznesením požiadavky, aby bola preukázaná negatívna skutočnosť, v danom prípade že k spracovaniu tovarov nedošlo, ako to žiadal žalobca. Pokiaľ žalobca tvrdí, že u neho nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že výrobky neboli thajského pôvodu, jeho subjektívne presvedčenie je právne irelevantné, pokiaľ sa preukázanými dôkazmi zistí opak.

20. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že záverečná správa OLAF má len odporúčací a najmä predbežný charakter, uvedené je v rozpore s článkom 11 ods. 2 Nariadenia EP a Rady č. 883/2013, podľa ktorého správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi. Je to teda plnohodnotný dôkaz, ktorý má konkrétnu dôkaznú silu. V danom prípade žiaden iný dôkaz nespochybnil závery vyplývajúce zo záverečnej správy OLAF.

21. Pokiaľ žalobca ako dôkazy, ktoré majú negovať závery správy OLAF, uvádza potvrdenia vývozcov doložené k odvolaniu zo dňa 18.12.2014 proti rozhodnutiu colného úradu (certifikáty ABSOLITE INTERANTIONAL CO LIMITED a EASY PRODUCTS IMPORT & EXPORT LTD v anglickom jazyku), tieto nie sú takýmto dôkazom. Samotná existencia certifikátu o pôvode akéhokoľvek typu, rovnako ako vydanie formulára A, nespôsobuje legitímne očakávanie a tam, kde OLAF získa dôkaz, podľa ktorého tovar podlieha antidumpingovému clu z dôvodu skutočného pôvodu, certifikát o pôvode akéhokoľvek typu nebráni vymáhaniu antidumpingového cla. Potvrdil to ESD v rozsudku T-191/09 HIT Trading BV (Lelystad, Holandsko) a Berkman Forwarding BV (Barendrecht, Holandsko), ktorý v bodoch 42. a 43. uviedol, že v súvislosti s vydaním osvedčení o pôvode „formulára A“ pakistanské orgány boli povinné overiť, či sú splnené podmienky týkajúce sa prednostného pôvodu tovaru. V tejto súvislosti však neboli

povinné rozhodnúť o možnom nepreferenčnom pôvode tovaru na základe antidumpingových pravidiel. Ďalej je potrebné poznamenať, že na rozdiel od všeobecného systému preferencií, ktorého uplatňovanie je podmienené predložením osvedčenia o pôvode, antidumpingové právne predpisy neustanovujú povinnosť predložiť dokument potvrdzujúci pôvod tovaru. Systém všeobecných colných preferencií a systém antidumpingových právnych predpisov sledujú konkrétne účely a ich vykonávanie je založené na odlišných kritériách a právnych nástrojoch. Ako však bolo uvedené v bode 42 vyššie, pakistanské orgány neboli v danom prípade povinné overovať podmienky týkajúce sa nepreferenčného pôvodu tovaru. Z vydania osvedčenia (certifikátu) o pôvode teda nemožno vyvodiť nijaký dôsledok, pokiaľ ide o nepreferenčný pôvod tovaru.

22. K tejto námietke správny súd tiež uvádza, že jednoduché vyhlásenie zahraničného odosielateľa tovaru spoločnosti ABSOLITE INTERANTIONAL COMPANY LIMITED o pôvode tovaru bez ďalšieho nie je takým dôkazom, ktorý by túto skutkovú okolnosť preukazoval. Jedná sa o súkromnú listinu vystavenú obchodným partnerom žalobcu. Naproti tomu záverečná správa OLAF má dôkaznú silu verejnej listiny, je na úrovni šetrenia vnútroštátnych orgánov (čl. 11 ods. 2 nar. EP a Rady č. 883/2013) a vyplýva z vykonaného vyšetrovania v spolupráci so zástupcami odboru zahraničného obchodu Thajského ministerstva obchodu a Colnej správy Thajského kráľovstva.

23. Žalobca ďalej namietal, že rozhodnutím orgánov EÚ boli antidumpingové clá voči Číne zrušené vykonávacím Nariadením komisie EÚ 2016/278 z 26.02.2016. Ako správne uviedol žalovaný vo vyjadrení k žalobe, táto skutočnosť je vo vzťahu k prejednáwanej veci bez právneho významu, keďže toto vykonávacie nariadenie zrušilo konečné antidumpingové clá na dovoz určitých spojovacích materiálov s účinnosťou odo dňa 28.02.2016 a týka sa len dovozov uskutočnených po tomto dátume. V danom prípade vznikol colný dlh v roku 2012 v čase platnosti antidumpingového Nariadenia číslo 91/2009.

24. Ďalšia námietka sa opätovne dotýkala nevymáhania colného dlhu podľa JCD zo dňa 30.11.2011. Podľa žalobcu, ak správny orgán rešpektoval trojročnú lehotu na oznámenie dlhu dlžníkovi v prípade JCD zo dňa 30.11.2011, mal tak urobiť aj v ďalšom konaní pri ostatných JCD. Ako už bolo uvedené vyššie, správny súd poukazuje na tú skutočnosť, že oznámenie colného dlhu vo vzťahu k JCD zo dňa 30.11.2011 správne orgány vylúčili na samostatné konanie a toto JCD nie je predmetom tohto súdneho sporu ani napadnutých rozhodnutí. Preto či a kedy bol vo vzťahu k tomuto JCD oznámený žalobcovi colný dlh, nie je právne relevantné a správny súd túto skutočnosť nepreskúma. V danom prípade je dôležitá tá skutočnosť, že vo vzťahu k ostatným JCD podľa tabuľky, ktorá je prílohou prvostupňového rozhodnutia, teda všetkým s dátumom prijatia colného vyhlásenia v roku 2012, boli colné dlhy oznámené až prvostupňovým rozhodnutím z roku 2019, a teda evidentne nie v trojročnej lehote v zmysle článku 103 ods. 1 Colného kódexu Únie, resp. 221 ods. 3 Colného kódexu Spoločenstva. Tento procesný postup nie je nezákonný len pre to, že iné JCD z roku 2011 (ktoré nie je predmetom rozhodnutia) bolo posudzované samostatne.

25. S tohto námietkou súvisí aj ďalšia, a to, že v doterajšom konaní colný úrad trojročnú prekluzívnu lehotu uznal a časť colného dlhu nevyrubil, ale následne po piatich rokoch od začatia konania tvrdí, že je dôvod na použitie päťročnej lehoty. Aj táto námietka je v plnom rozsahu nedôvodná. Po zrušení v poradí prvého prvostupňového rozhodnutia sa vec dostala do štádia začatia administratívneho konania a na skôr vydané rozhodnutia, keďže boli zrušené, nie je možné prihliadať, a teda ani na právne názory v nich uvádzané. Vzhľadom na plynutie času od vzniku colného dlhu po deň oznámenia colného dlhu v prvostupňovom rozhodnutí sa prvostupňový správny orgán musel vysporiadať s otázkou, či mohol byť colný dlh dlžníkovi oznámený po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, keď vznikol. Prvostupňový správny orgán a žalovaný vyriešili túto otázku tak, že v danom prípade sú splnené podmienky na aplikáciu Článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie, a teda je možné oznámiť colný dlh aj v rozšírenej lehote päť rokov odo dňa jeho vzniku. Okrem toho, že skôr vydané prvostupňové rozhodnutie colného úradu bolo v inštančnom postupe zrušené, správny orgán pri jeho vydaní, s prihliadnutím na dátum jeho vydania 01.12.2014, nemal potrebu aplikovať rozšírenú prekluzívnu lehotu, keďže bola zachovaná základná trojročná lehota.

26. Následne sa žalobca zamerl na námietku aplikácie Článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie, ktorý podľa neho bol nesprávne použitý, keď poukazuje na to, že v danom prípade nebol daný ani skutok a nie sú naplnené a doložené znaky trestného činu, najmä úmyselné konanie konkrétnej osoby. Tvrdí, že je účelovo vedené trestné konanie päť rokov na účely použitia dlhšej päťročnej lehoty. Správny

súd k tejto námietke konštatuje, že podľa článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie, ak colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému konaniu, trojročná lehota stanovená v odseku 1 sa v súlade s vnútroštátnym právom predlžuje na minimálne päť rokov a maximálne desať rokov. V zásade rovnaká právna úprava bola obsiahnutá aj v článku 221 ods. 3 Colného kódexu Spoločenstva v poslednom znení, ktorý bol účinný do 30.04.2016. Vnútroštátnou právnou úpravou korešpondujúcou s Článkom 103 ods. 2 Colného kódexu Únie je § 53 ods. 4 zákona č. 199/2004 Z.z.. V danom prípade bolo z administratívneho spisu zistené, že Colný úrad Žilina podal dňa 23.10.2014 trestné oznámenie v súvislosti s podozrením z porušenia predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou a skrátenia dane u právnickej osoby METALCOM Čadca, s.r.o. na základe tých skutočností, ktoré vyplývajú z vyšetrovania vykonaného OLAF-om, ktorého výsledky sú spísané v záverečnej správe. Na základe skutočností, zistených colnými orgánmi v súvislosti s dovozom tovaru bolo uznesením vyšetrovateľa finančnej správy dňa 26.11.2014 začaté trestné stíhanie. Začatie trestného stíhanie bolo colnému úradu oznámené listom Kriminálneho úradu Finančnej správy zn. ČVS: KÚFS-22/7025-V-2014 zo dňa 27.11.2014. V tomto smere správny súd poukazuje na judikatúru správnych súdov Slovenskej republiky, týkajúcu sa rovnakých účastníkov konania a rovnakej právnej otázky, napr. rozsudok NS SR 6Sžfk/48/2019 alebo 1Sžfk/93/2017, ktorý rozsudok preskúmal aj Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením IV. ÚS 166/2019 zo dňa 11. decembra 2019. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Sžfk/48/2019 uviedol, že nesúhlasí so sťažnostnou námietkou, že len skutok, ktorý je trestným činom, môže viesť k trestnému súdному konaniu a iné prípadné porušenie právnych predpisov, ktoré nie je trestným činom, nemôže viesť k trestnému súdnému konaniu. Uvedená námietka žiadnym spôsobom neodporuje postupu colných orgánov pri vydávaní žalobou napadnutého rozhodnutia, nakoľko pri zohľadnení odlišného systému trestného práva a úpravy konania orgánov verejnej moci pri stíhaní trestných činov v jednotlivých členských štátoch EÚ, na ktoré sa Colný kódex Únie vzťahuje, je potrebné interpretovať s prihliadnutím na konkrétnu právnú úpravu trestného konania v príslušnom členskom štáte. Z citovaného znenia Colného kódexu Únie vyplýva, že colný dlh možno oznámiť dlžníkovi aj po ukončení trojročného obdobia uvedeného v Článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie v prípade, ak colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému konaniu.

27. V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR IV.ÚS 166/2019 výklad čl. 221 ods. 3 a 4 Colného kódexu konajúce súdy podporili judikatúrou Súdneho dvora. Právny záver týkajúci sa oznámenia colného dlhu po uplynutí lehoty troch rokov v zmysle čl. 221 ods. 3 Colného kódexu v prípade, ak je colný dlh výsledkom skutku, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde (trestne stíhateľného skutku), ktorý prijali konajúce súdy, nie je v rozpore s výkladom týchto ustanovení, ktorý vyplýva z citovaných rozhodnutí Súdneho dvora a s § 53 ods. 3 Colného zákona účinného v čase vydania rozhodnutí správnych orgánov.

28. Správny súd teda konštatuje, že pokiaľ v konkrétnom prípade bolo začaté trestné stíhanie na základe trestného oznámenia Colného úradu Žilina zo dňa 21.10.2014 v súvislosti s podozrením z porušenia predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou a skrátenia dane u právnickej osoby METALCOM Čadca, s.r.o. na základe tých skutočností, ktoré vyplývajú zo záverečnej správy THOR FINAL REPORT zo dňa 05.06.2014 a ktorá sa týka JCD, ktoré sú predmetom napadnutých rozhodnutí, potom bola splnená podmienka, že colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému konaniu. Nie je teda potrebné, aby bolo preukázané, že bol spáchaný trestný čin, ani aby bola naplnená hypotéza právnej normy v tom smere, aby bol skutok stíhateľný na súde. Je postačujúce, aby v zmysle článku 103 ods. 2 Colného kódexu Únie konkrétny čin mohol viesť k trestnému konaniu.

29. Pokiaľ žalobca žiadal správny súd, aby mu oznámil, čo bolo možné od neho spravodlivo požadovať, aby urobil v rámci svojich reálnych možností, aby tovar správne deklaroval, správny súd uvádza, že sa nejedná o žalobnú námietku, ktorú by bol súd povinný vyhodnocovať. Nad rámec uvádza, že za pravosť a správnosť sprievodných dokladov k tovaru zodpovedá deklarant, a to aj pokiaľ dôjde k sfaľšovaniu alebo k uvedeniu nesprávnych údajov v týchto dokladoch inou osobou. Je treba si uvedomiť, že táto osoba je vo väčšine prípadov obchodným partnerom deklaranta, a preto je potrebné aj pri takýchto obchodných prípadoch sa správať obozretne a preverovať si svojich obchodných partnerov.

30. Žalobca ďalšej žiada zastavenie trestného konania. Opätovne sa nejedná o žalobnú námietku, preto ju súd nevyhodnocuje.

31. Žalobca namieta, že správny orgán si podľa ľubovôle určuje, že konanie, z ktorého vznikol colný dlh, by mohlo byť trestným činom, čím v podstate znegoval inštitút preklúzie v článku 103 Colného kódexu Únie. Uvedené tvrdenie žalobcu je v priamom rozpore so skutkovými okolnosťami v danej veci. Ani prvostupňový správny orgán, ani žalovaný si neosobovali právo určiť, či konanie by mohlo byť trestným činom, ale naopak, Colný úrad Žilina podal trestné oznámenie kompetentnému orgánu činnému v trestnom konaní, a to Kriminálnemu úradu Finančnej správy, Bratislava, aby preskúmal jeho podozrenie z porušenia predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou a skrátenia dane v priamom súvisi s dovozom tovaru podľa konkrétnych JCD v danej právnej veci. Prvostupňový a žalovaný správny orgán teda o začatí trestného stíhania nerozhodovali, ale rozhodol o ňom orgán činný v trestnom konaní, v danom prípade vyšetrovateľ finančnej správy Kriminálneho úradu Finančnej správy, Bratislava V. Záver o trestnej stíhateľnosti skutku vyplynul z oznámenia Kriminálneho úradu Finančnej správy, Bratislava z 27. novembra 2014, a nie z vlastnej úvahy správnych orgánov.

32. S touto námietkou súvisela aj námietka žalobcu o nesprávnej interpretácii rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 5Afs 99/2007 zo strany žalovaného. Žalobca v žalobe uviedol, že Najvyšší správny súd ČR sa plne stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že aplikácia ustanovení o prelomení prekluzívnej lehoty je viazaná na skutočnosť, o ktorej ako o predbežnej otázke môže rozhodnúť len príslušný súd, a nie správny orgán, a tiež s tým názorom, že pokiaľ sťažovateľ (správny orgán) aplikoval Článok 221 ods. 3, 4 Colného kódexu z dôvodu začatia trestného stíhania, pričom nepočkal do právoplatného rozhodnutia, zažalil svoje konanie vadou, pre ktorú je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Správny súd sa oboznámil s celým obsahom odôvodnenia vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho správneho súdu a musí konštatovať, že interpretácia odôvodnenia, ako ju uviedol žalobca v žalobe, nie je v súlade s obsahom odôvodnenia tohto rozsudku. Najvyšší správny súd totiž uviedol, že krajský súd pristúpil k zrušeniu rozhodnutia sťažovateľa z dvoch dôvodov, pričom prvým dôvodom bol ten, ktorý citoval žalobca v žalobe (t. j. aplikovanie Článok 221 ods. 3, 4 Colného kódexu bez toho, aby správny orgán vyčkal do právoplatného rozhodnutia). Druhým dôvodom pre zrušenie rozhodnutia sťažovateľa bola súdom zistená nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že Najvyšší správny súd sa plne stotožnil s týmto právnym názorom. Odsek 4 na strane 4 citovaného rozsudku jednoznačne rozvíja, s čím sa Najvyšší správny súd stotožnil. Uviedol, že postup, keď na námietku preklúzie riadnym a dostatočným spôsobom sťažovateľ v odôvodnení rozhodnutia nereagoval, spôsobil nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, a tento je spôsobilý odôvodniť zrušenie rozhodnutia sťažovateľa. Teda v žiadnom prípade Najvyšší správny súd sa nestotožnil s právnym názorom krajského súdu tak, ako to uviedol žalobca v žalobe. Jedná sa o dezinterpretáciu tohto rozhodnutia žalobcom.

33. Rovnaký výklad rozsudku NS ČR 5Afs 99/2007 zo dňa 29.10.2008 podal žalobca aj v konaní vedenom pod sp. zn. Krajského súdu v Žiline 20S 87/2016, v ktorom taktiež krajský súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. S týmto právnym posúdením sa stotožnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Sžfk/93/2017 a Ústavný súd Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS/166/2019 zo dňa 11. decembra 2019, keď uviedol, že po oboznámení sa s rozsudkom NS ČR sp. zn. 5Afs 99/2007 ústavný súd konštatuje, že obostojí právny záver konajúcich súdov, podľa ktorého z predmetného rozsudku nevyplyva ten záver, ktorý uvádza sťažovateľka, t.j. že pre možnosť oznámenia colného dlhu po uplynutí trojročnej lehoty je potrebné vychádzať až z rozhodnutia súdu v trestnom konaní.

34. Na margo žalobnej námietky, že účastník konania je v správnom konaní povinný preukazovať svoju nevinu, ale správny orgán je povinný preukázať účastníkovi splnenie podmienok pre uloženie povinnosti, keďže pre toto správne konanie platia zásady trestného procesu, súd uvádza, že ukladanie daní a ciel v administratívnom konaní nie je správnym trestaním v zmysle § 194 ods. 1 SSP a žalobcovi oznámené dovozné clo a DPH, tak ako vyplýva z výroku prvostupňového rozhodnutia, nie je sankciou. Zaplatením tejto sumy totiž žalobca len plní svoju zákonnú povinnosť v zmysle hmotno-právnych ustanovení konkrétnych predpisov v oblasti dovozného cla a DPH.

35. Žalobca tiež namieta, že článok 103 ods. 2 Colného kódexu Únie je neurčitý a ide o nejasnú právnu normu. S týmto konštatovaním sa správny súd nestotožnil. Podľa jeho názoru je obsah tohto článku dostatočne určitý a zrozumiteľný, aby mohol byť bez ďalšieho aplikovateľný s tým, že je potrebné ho interpretovať s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu trestného konania v príslušnom členskom štáte. Naopak, žalobca neuviedol žiaden konkrétny argument, prečo je podľa neho táto právna norma neurčitá a v čom vidí možnosť jej prípadného dvojakeho výkladu.

36. Poslednou žalobnou námietkou bolo, že v prípade aplikácie päťročnej lehoty aj táto nebola dodržaná, pretože konanie pred Najvyšším súdom SR (vedené pod sp. zn. 8Sžf/68/2016) nemá vplyv na plynutie prekluzívnej lehoty podľa Článku 44 ods. 2 Colného kódexu Únie. Ani s touto žalobnou námietkou sa správny súd nestotožnil. Plynutie prekluzívnej lehoty na oznámenie colného dlhu sa pozastaví, ak sa podalo odvolanie v súlade s Článkom 44 Colného kódexu Únie (čl. 103 ods. 3 písm. a) Colného kódexu Únie). V zmysle Článku 44 ods. 2 písm. a) Colného kódexu Únie ide o odvolanie pred colnými orgánmi, teda konanie na administratívnej úrovni a v zmysle Článku 44 ods. 2 písm. b) citovaného kódexu, ide o odvolanie pred vyšším nezávislým orgánom, čo na úrovni Slovenskej republiky predstavuje súdnu sústavu, teda krajský súd a následne Najvyšší súd SR. Je teda potrebné konštatovať, že k prerušeniu plynutia prekluzívnej lehoty v zmysle článku 103 ods. 3 Colného kódexu Únie došlo nielen počas odvolacieho konania voči v poradí prvému prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 01.12.2014 a počas súdneho konania o správnej žalobe voči v poradí prvému odvolaciemu rozhodnutiu, ktoré na Krajskom súde v Žiline bolo vedené pod sp. zn. 20S/128/2015, ale aj počas odvolacieho konania na NS SR. Je nelogická argumentácia žalobcu, že lehota je podľa článku 44 ods. 2 písm. b) Colného kódexu Únie prerušená len počas súdneho konania na prvom stupni a nie je prerušená aj počas ďalšej fázy súdneho konania. Pokiaľ teda došlo k prerušeniu plynutia prekluzívnej päťročnej lehoty počas odvolacieho administratívneho konania a konania pred správnym súdom prvého stupňa a odvolacím súdom, potom je potrebné konštatovať, že päťročná prekluzívna lehota na oznámenie dovozného cla a DPH ešte neuplynula (do doručenia napadnutého druhostupňového rozhodnutia žalobcovi uplynuli približne štyri roky). Následne bola prekluzívna lehota opätovne prerušená začatím správneho súdneho konania o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia v tomto správnom súdnom konaní.

37. Správny súd sa ďalej vyjadruje k námietke, ktorú žalobca uplatnil v replike zo dňa 14.09.2020, v ktorej namietal nerovnaký, rozdielny, účelový prístup k nemu a k inému deklarantovi, keď v jednom prípade bolo začaté trestné stíhanie a v druhom prípade vyšetrovateľ postúpil vec Colnému úradu Žilina, nakoľko ide o skutok, ktorý by mohol byť iným správnym deliktom, a nie trestným činom. Súd konštatuje, že táto námietka bola podaná po zákonom stanovenej lehote v zmysle § 181 ods. 1 SSP, pretože posledný deň na rozširovanie žalobných námietok (§ 183 SSP) bol deň 15.01.2020. Len na okraj súd uvádza, že nepreskúmvava procesný postup orgánu činného v trestnom konaní a je tiež zrejmé, že nejde o prípady s rovnakým skutkovým stavom.

38. V replike žalobca tiež namietal, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, keď mu nebol doručený list colného úradu zo dňa 17.07.2020, na ktorý vo svojom vyjadrení k žalobe poukazuje žalovaný. List má byť podľa tvrdenia žalobcu podkladom pre napadnuté rozhodnutie. Túto námietku správny súd vecne vyhodnotil, pretože vyvstala až v čase vedenia správneho súdneho konania, a preto na ňu neplatí koncentračná lehota v zmysle § 181 ods. 1 SSP. Vyhodnotil ju však ako nedôvodnú. List Colného úradu Žilina zo dňa 17.07.2020 nie je vyjadrením žalovaného k žalobe, ktoré je povinný správny súd zaslať žalobcovi na jeho ďalšie vyjadrenie v zmysle § 106 ods. 1 SSP. Jedná sa o interný list prvostupňového správneho adresovaný orgánu druhostupňovému správne mu orgánu (nie súdu), v zmysle jeho obsahu ide o podanie, z ktorého žalovaný čerpal pri vyhotovovaní svojho vlastného písomného vyjadrenia k žalobe. Tento list je súčasťou administratívneho spisu a nič nebránilo žalobcovi v rámci nahliadnutia doň sa s ním v plnom rozsahu oboznámiť. Okrem toho, pokiaľ žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukazoval na toto vyjadrenie len jednoduchým odkazom na jeho obsah, súd na takéto vyjadrenie žalovaného neprihliadal. Prihliadal len na konkrétne tvrdenia a argumenty žalovaného uvedené v jeho vlastnom vyjadrení k žalobe bez odkazov na iné zdroje. Rovnako súd postupuje aj pri žalobe, ktorá ako žalobný bod uvádza odkaz na iné podanie, ktorého obsah do žaloby však neuvedie. Je tiež nedôvodná námietka, že tvrdenia uvedené v tomto liste tvoria podklad pre napadnuté rozhodnutie. Už len z časového hľadiska je nemožné, aby tvrdenia obsiahnuté v liste zo dňa 17.07.2020 boli podkladom pre rozhodnutie žalovaného, ktoré bolo vydané dňa 14.11.2019.

39. Nakoniec sa správny súd vyjadruje k nevyhoveniu žiadosti právnej zástupkyne žalobcu o odročenie pojednávania, ktorú doručila správne mu súdu v deň pojednávania, t.j. 15. decembra 2020 o 07:47 hod. emailovou poštou. V nej uviedla, že sa nemôže zúčastniť pojednávania z dôvodu PN a následnej kontroly u lekára. Z toho dôvodu a z dôvodu, keďže jej klient si žiada na pojednávaní účasť svojho právneho zástupcu, žiada správny súd o odročenie pojednávania na iný termín. Správny súd konštatuje, že Správny súdny poriadok v § 115 ustanovuje podmienky, za ktorých možno pojednávanie v správnych súdnych veciach odročiť. Pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu

uskutočnenej neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Samotné posúdenie dôvodnosti odročenia pojednávania podrobnejšie rieši ust. § 183 ods. 1 až 4 CSP v spojení s § 25 SSP. V zásade dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1 CSP a § 115 SSP je choroba na strane či už účastníka alebo jeho zástupcu. Zároveň musí byť kumulatívne splnená ďalšia podmienka, a to že od žalobcu nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechal zastúpiť. Ust. § 183 ods. 3 CSP v spojení s § 25 SSP ukladá povinnosť účastníkovi, resp. jeho zástupcovi žiadať o odročenie termínu pojednávania bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvie. Posúdenie dôležitosti dôvodu pre odročenie pojednávania posudzuje správny súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania. Z tohto dôvodu správny súd vychádzal len zo žiadosti o odročenie pojednávania zo dňa 15. decembra 2020, ktorá bola odoslaná emailovou poštou o 07:47 hod. a z jej prílohy Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti JUDr. Anny Mozolíkovej, keďže žiadosť o odročenie termínu pojednávania posudzoval v ten istý deň o 08:32 hod., kedy bolo otvorené pojednávanie.

40. V danom prípade správny súd nevyhovel žiadosti právnej zástupkyne žalobcu o odročenie pojednávania za tých skutkových okolností, že ako dôležitý dôvod na odročenie uviedla jej práceneschopnosť, ktorá podľa Potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti začala dňom 04.11.2020 a termín pojednávania 15.12.2020 jej bol doručený dňa 30.11.2020. Správny súd vyhodnotil, že oznámenie dôvodu pre odročenie termínu pojednávania nebolo správne súdu doručené včas v zmysle § 183 ods. 3 CSP. Oznámenie dôvodu malo byť súdu oznámené bezodkladne (v intenciách „hneď“) po tom, čo som o ňom právna zástupkyňa dozvedela. Táto najmenej od 04.11.2020 mala objektívnu vedomosť o tom, že je práceneschopná a od 30.11.2020 mala objektívnu vedomosť o tom, že dňa 15.12.2020 je predvolaná ako zástupkyňa na pojednávanie. Napriek tomu žiadosť o odročenie termínu pojednávania doručila správne súdu až v deň pojednávania, a to približne 30 minút pred jeho začatím. Na uvedenom nič nemení ani to, že dňa 14.12.2020 absolvovala lekársku kontrolu, pretože práceneschopnosť jej trvala od 04.11.2020 nepretržite a nemohla vylúčiť, že dňa 14.12.2020 pri kontrole bude jej práceneschopnosť predĺžená, čo sa i stalo.

41. Ďalej správny súd vyhodnotil, či došlo k (ne)splneniu kumulatívnej podmienky, a to či od právnej zástupkyne žalobcu ako advokátky možno spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom v zmysle § 183 ods. 2 CSP. Toto ustanovenie spresňuje ust. § 183 ods. 1 CSP, pokiaľ je zástupcom účastníka konania, ktorý žiada o odročenie pojednávania, advokát. V tejto konkrétnej situácii možno vždy od advokáta spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom, okrem dvoch výnimiek, a to existencie dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a ak advokát správne súdu preukáže, že účastník konania odôvodnene trvá na zastúpení týmto advokátom. Pri prvej výnimke pôjde predovšetkým o situácie, ak objektívna prekážka na strane advokáta nastala v deň predchádzajúci alebo v deň termínu pojednávania, t.j. v takom krátkom čase, že nebolo možné, aby si advokát na základe substitučného plnomocenstva ustanovil zástupcu. O taký prípad v danej veci nejde, keď práceneschopnosť advokátky nastala vyše mesiaca pred vytyčeným termínom pojednávania, a to ani s prihliadnutím na jej kontrolu dňa 14.12.2020, ktorá nič nezmenila na jej zdravotnom stave. Nebola tiež naplnená ani druhá výnimka, pretože advokát správne súdu žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalobca odôvodnene trvá na zastúpení týmto advokátom. Táto skutočnosť musí byť správne súdu náležite preukázaná. Žiadne individuálne okolnosti preukazujúce výnimočnú právnu situáciu alebo špeciálny vzťah medzi advokátom a klientom právna zástupca žalobcu vo svojej žiadosti o odročenie termínu pojednávania ani netvrdila.

42. Okrem toho § 17 ods. 1 zákona o advokácii ukladá povinnosť advokátovi, ak mu vo výkone advokácii bráni akákoľvek prekážka a neurobí iné opatrenia, bezodkladne najneskôr do jedného mesiaca odo dňa vzniku prekážky po dohode s iným advokátom ustanoviť ho za svojho zástupcu. Túto povinnosť si právna zástupkyňa žalobcu mohla splniť aj napriek tomu, že je práceneschopná, vzhľadom na to, že podľa potvrdenia o PN má určené vychádzky. Ak teda na strane advokátky od 04.11.2020 existuje objektívna prekážka, najneskôr 04.12.2020 mala ustanoviť svojho zástupcu, ktorý by zastupoval záujmy účastníka na pojednávaní pred správne súdom. Nič nebránilo právnej zástupkyňi žalobcu dať sa zastúpiť iným advokátom v zmysle § 16 ods. 1 zákona o advokácii, pretože tento postup nie je proti prejavenej vôli klienta, čo vyplýva priamo zo splnomocnenia zo dňa 18.11.2019 (č.l. 11 súdneho spisu), podľa ktorého klient súhlasí, aby si advokátka ustanovila za seba zástupcu. Správny súd teda konštatuje, že nebola

splnená žiadna z výnimiek stanovených v § 183 ods. 2 CSP, a preto je potrebné konštatovať, že od advokátky JUDr. Anny Mozolíkovej bolo možné spravodlivo žiadať, aby sa dala zastúpiť iným advokátom.

43. Správny súd tak konštatuje, že nebolo možné na návrh právnej zástupkyne žalobcu pojednávanie určené na deň 15.12.2020 odročiť, pretože neboli kumulatívne splnené podmienky na jeho odročenie stanovené v § 183 ods. 1, 2, 3 CSP. Sumárom uvádza, že hoci pracovná neschopnosť právnej zástupkyne je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, nebola splnená podmienka, že nebolo možné od nej spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť a taktiež nebola dodržaná podmienka včasnosti oznámenia dôvodu pre odročenie termínu pojednávania. Z uvedených dôvodov správny súd vyhodnotil návrh na odročenie pojednávania ako nedôvodný.

44. Vzhľadom na to, že všetky žalobné námietky správny súd vyhodnotil ako plne nedôvodné, žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

45. O náhrade trov konania vo vzťahu k žalobcovi bolo rozhodnuté podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že nemá právo na náhradu trov konania, lebo nebol v konaní úspešný. Rovnako nepriznal súd náhradu trov ani žalovanému v zmysle § 168 SSP a contrario, pretože nevznikli dôvody na jeho aplikáciu - výnimočnosť situácie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (439, 440 SSP) v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorá sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.